

community

The New Apostolic Church around the world

03/2021/LV

Ko dod Dievs, ir vienmēr pietiekoši

Ievadraksts

Dievs rūpējas par mums

Dievkalpojums

Dot Dievam, ko Viņš uzlūko
– tā ir mūsu sirds

Doktrīna

Dieva attēls –
Vīrietis un sieviete (1 daļa)

New Apostolic Church
International

■ Ievadraksts

3 Dievs rūpējas par mums

■ Dievkalpojums

4 Dod Dievam to, kas ir
nozīmīgāks, - tā ir sirds

■ Bērnu stūrītis

10 Aklā dziedināšana pie
Jērikas

12 Vizīte pie Sarango Erdenetā
(Mongolija)

■ Doktrīna

14 Dieva attēls – vīrietis un
sieviete (1. daļa)

■ Pasaules ziņas

18 Sievietes pirmbaznīcā

Dievs rūpējas par mums

Mīļie ticības brāļi un māsas,

mūsdienu laiks ir tāds neparasts: vienreiz notiek dievkalpojums, citreiz nav dievkalpojuma, vienreiz mēs svinam svēto vakarēdienu, citreiz to nesvinam. Rodas jautājumi, un to ir tik daudz, ka es vairs nevaru uz tiem visiem atbildēt.

Viens no daudziem jautājumiem ir šāds: vai tad svētais vakarēdiens vairs nav tik svarīgs, kā tas bija agrāk? Es atbildu: svētais vakarēdiens ir svarīgs! Tas ir Kristus baznīcas sakraments, un līdz ar to tā ir dievišķās žēlastības dāvana cilvēkiem.

Šajā īpašajā laikā es vēlos atgādināt par Izraēla tautu: toreiz Dievs veda savu tautu cauri tuksnesim. Tuksnesī nebija, ko ēst. Ja Dievs nedotu cilvēkiem mannu no debesīm, tie visi būtu aizgājuši bojā. Šajā jautājumā tie bija pilnīgi atkarīgi no Dieva apgādes. Katru dienu Viņš deva tiem mannu, un tā bija tai pašā dienā jāapēd. Ja kāds gribēja to saglabāt nākamajai dienai, bija spiests secināt, ka tā bija samaitājusies un nebija baudāma. Tikai sestajā dienā Dievs deva tiem dubultporciju. Tā bija tā pati manna, taču to varēja saglabāt arī septītajai dienai, un tā bija ēdama.

Ar to Dievs vēlējas savai tautai pateikt: Es rūpējos par jums! Kad Es jums došu, jums ir jāņem. Un tas, ko Es došu,

Attēls: Starptautiskā Jaunapustuliskā baznīca

vienmēr ir pietiekami. Tā tas tagad ir arī mums. Mums ir jāpaļaujas un jāmācās vairāk paļauties uz Dievu: Viņa mīlestību, rūpēm un visvarenību.

Jā, mums ir nepieciešams svētais vakarēdiens. Un mēs to saņemam vienmēr, kad Dievs to dod. Un, ja Viņš pieļauj, ka mēs kādu laiku nevaram to saņemt, tad tā pietiek tik ilgi, līdz mēs saņemam to atkal no jauna. Tam es ticu!

Ar sirsnīgiem sveicieniem jūsu

Žans Luka Šneiders

Dot Dievam – svarīga ir mūsu sirds nostāja

Amerikāņu Samoa ir mājas 60 000 cilvēku, no kuriem apmēram 98 procenti ir kristieši.

Attēls: Klusā okeāna rietumu Jaunapustuliskā baznīca

1. Mozus 4, 4

„Un kad Ābels nesa upuri no avju pirmdzimtiem, no tiem, kas viņam bija tie treknākie. Un tas Kungs skatījās uz Ābelu un viņa dāvanām ar labpatiku.”

Mīlie bērni, mīlie brāļi un māsas, es esmu pateicīgs mūsu debesu Tēvam, ka es drīkstu šo dievkalpojumu piedzīvot jūsu vidū un mēs varēsim saņemt mūsu Debesu Tēva svētību. Viņš vēlas mūs svētīt un stiprināt. Caur Svēto Garu Viņš vēlas mūs sagatavot Kristus atnākšanai, un šai sagatavošanai ir divi aspekti: pirmkārt, mēs dzirdam Dieva vārdu, un, otrkārt, Svētais Gars gatavo mūs ikdienā Kristus atnākšanai. Un tikai no mums ir atkarīgs, vai mēs, šad un tad pārbaudot sevi, secinām, vai esam spēruši soli uz priekšu šinī jomā.

Man ir kāds stāsts par bērniem: kad es vēl biju bērns un mūs apciemoja vectēvs, viņš katru reizi aizveda mani uz noteiktu mājas vietu un vēlējās, lai es tur nostātos pie sienas. Tad viņš nāca ar pildspalvu un virs manas galvas atzīmēja stripiņu uz sienas. Kad nākamajā reizē es pienācu pie

sienas, viņš darīja atkal to pašu. Viņš bija ļoti lepns, kad viņš redzēja un varēja man parādīt: „Redzi, tava pēdējās reizes atzīme bija šeit. Un tagad tā ir jau augstāk. Tu esi šajā laikā nedaudz paaudzies.” Nu, jā, dažreiz es mēģināju mazliet blēdīties un pastiepties uz augšu. „Nē, nē, stāvi kārtīgi!” tā vectēvs tad teica. Mūsu Debesu Tēvs vēlas tieši to pašu darīt ar mums. Viņš precīzi zina, kā ir ar mūsu dvēseles izaugsmi, bet Viņš vēlas, lai mēs to apzinātos. Tāpēc dažkārt Viņš pieļauj, ka mūsu lūgšanas netop uzklausītas. Mūsu vēlmes netiek piepildītas. Varbūt kādu reizi mūs kāds ir apvainojis. Tad Debesu Tēvs grib mūs pārbaudīt, vai mēs reaģēsim tieši tā kā pirms diviem gadiem kādā līdzīgā situācijā, vai tomēr mēs esam mainījušies. Vai reaģējam tagad tieši tā kā toreiz vai esam nobrieduši, un esam no tā kaut ko mācījušies?

Mīļie brāļi un māsas, ja jūs kādreiz piedzīvosit kaut ko īpašu, padomājiet par to. Varbūt Dievs vēlējas jums parādīt, ka jūs jau esat paaugušies. Vai otrādi - Viņš vēlas, lai mēs apzinātos, ka reakcija ir tāda pati kā iepriekš līdzīgā situācijā, tas nozīmē, ka nav notikusi augšana, un mums tad kaut kas ir jādara lietas labā. Ziniet, ja man kāds pasaka ko

tādu, kas mani apvaino, un es reaģēju tieši tāpat kā pirms diviem gadiem, tad man ir kaut kas jāmaina, jo kaut kas nav kārtībā.

Mūsu šodienas vārds Bībelē ir ņemts no notikuma starp Kainu un Ābelu. Jūs pazīstat šo notikumu. Kains un Ābels bija pirmie Ādama un Ievas dēli. Kains bija zemkopis, un Ābels lopkopis. Kādu dienu abi vēlējās nest upuri Dievam. Kains to nesa no saviem lauka augļiem, un Ābels - no sava ganāmpulka. Dievs sākumā skatās uz cilvēka sirds nostāju un tikai pēc tam uz upuri. Un, kad Viņš redzēja sirds nostāju, Dievs atpazīna: „Jā, Kaina sirds nostāja nav laba.” Jo abu upurdāvanas bija sirds nostājas rezultāts. Kains nesa upuri no saviem lauka augļiem, bet Ābels nesa upuri Dievam no sava ganāmpulka pirmdzimtajiem - vislabāko. Ābelam šis upuris bija vislabākais Dievam. Un tāpēc Dievs uzlūkoja Ābela upuri ar labpatiku un svētīja to.

Upura tēmai Vecajā Derībā ir ilgstošas tradīcijas un diezgan sarežģīta vēsture. Vecajā Derībā ticīgie nesa Dievam upuri un upurdāvanas, lai caur to godinātu Viņu. Viņi nesa Viņam

Kā kristiešiem mums ir daudz pamatojumu, lai nestu mūsu Dievam upuri.

Amerikāņu Samoa ir divas draudzes, kur ir apmēram 200 ticīgo, kurus apkalpo vienpadsmit amatnesēji.

upurdāvanas, lai parādītu, ka Viņš ir visa labā devējs: „Kas mums pieder, to nav devis kāds elks. Un tas nav arī tikai mūsu puļļu auglis. Visvarenais Dievs ir istais devējs; Viņš dod mums visu, kas ir mums nepieciešams.”

Viņi pagodināja Dievu ar atziņu, ka Viņš ir Visvarens; viss nāk no Dieva. Viņi nesa upuri un upurdāvanas, lai pateiktos devējam par visām lietām. Jūdi pateicās Dievam par visām zemes lietām, bet īpaši par viņu glābšanu, jo Visvarenais atbrīvoja tos no verdzības Ēģiptē. Viņi pateicās Dievam, jo Viņš izredzēja no visām tautām viņus - šo mazo un vājo tautu. Un tas bija nopietns pamats pateicības upurim: Dievs ir mūs izglābis, Dievs ir mūs izredzējis.

Bet upuri veido galvenokārt pielūgšana un pateicība. Pie noteikta upura veida tika nogalināts kāds dzīvnieks, un tas tad tika upurēts. Viena daļa no dzīvnieka tika sadedzināta – šī daļa bija domāta Dievam, bet ar atlikumu tika svinēta ēdienreize. Un tas nozīmēja: mums ir kopība ar Dievu, mēs ēdam kopā. Jūdu izpratne bija: mēs dalāmies ēdienā ar Dievu. Viņš saņem savu daļu, un mēs ēdam savu, un līdz ar to mums ir kopība ar Viņu, mēs saderam kopā.

Tā bija skaista upura koncepcija: mēs esam kopā, mēs ēdam kopā, Dievs saņem savu daļu, mēs saņemam arī savu daļu. Mozus teica cilvēkiem: „Jūs esat grēcinieki, jūs neesat spējīgi paklausīt Dievam.” Līdz ar to tiem bija jānes upuris, lai saņemtu samierināšanos ar Dievu. Ar šīm dāvanām tie atzina savu grēcīgumu: „Mēs esam grēcinieki, mums ir nepieciešama piedošana. Lūdzu, piedod mums, esi žēlīgs mums.”

Un pēdējais punkts: ja tautai bija nepieciešama īpaša palīdzība no Dieva vai īpaša svētība, tie tad lūdza un nesa īpašu upuri cerībā, ka Dievs atbildēs uz to lūgumu, tos svētīs un tiem palīdzēs.

Tāda bija upurēšanas un upura nozīme Vecajā Derībā. Cilvēki vēlējās ar to godināt Dievu. Tie vēlējās pateikties Viņam. Viņi vēlējās būt kopā ar Dievu un samierināties ar Viņu, neskatoties uz to grēkiem. Un tie vēlējās, lai Dievs sadzirdētu viņu lūgšanu.

Lielas pārmaiņas notika Jaunajā Derībā, kad Jēzus, Dieva Dēls, nesa savu upuri. Ar to Viņš samierināja cilvēkus ar Dievu, nosakot, ka visi, kas tic un seko Viņam, tiks izglābti. Nepieciešamība pēc tālākas upurēšanas, lai tiktu glābti, vairs nebija vajadzīga. Jēzus Kristus upuris ir pilnīgs un mūžīgs savā nozīmē tiem, kuri tic Jēzum Kristum. Nav

nepieciešamības vairs nest turpmāk kā agrāk upuri, lai tiktu pestīts.

Bet ir daudzi citi iemesli, lai nestu upuri. Mēs nesam upuri Dievam kā pateicības un slavēšanas izpausmi. Kad nesam savu upuri, mēs atzīstam, ka esam pilnīgi atkarīgi no Dieva žēlastības. Viss, kas mums pieder, nāk no Dieva. Viņš ir visa devējs.

Mēs ticam Radītājam. Mēs ticam, ka viss nāk no Viņa. Mēs esam pilnīgi atkarīgi no Dieva žēlastības. Līdz ar to upuris ir mūsu ticības liecība. Mēs ticam Dievam Tēvam.

*Mēs vēlamies
palikt stiprā
kopībā ar Jēzu!*

Viņš aprūpē mūs ar visu, kas mums ir nepieciešams šīs zemes ielejā, un mēs esam pateicīgi par visām žēlastības dāvanām. Un mūsu upuris ir pateicības izpausme attiecībā pret Dievu. Kad mēs nesam savu upuri, mēs pateicamies arī par zemes labumiem. Mēs zinām, ka tā ir žēlastība. Dievu nevar piespiest, lai Viņš dotu mums visu, kas ir nepieciešams. Ir daudz cilvēku pasaulē, kuriem pieder

Dievkalpojumā baznīcā piedalījās 168 ticīgie.

daudz mazāk nekā mums, un viņi taču ir tikpat lielā mērā pelnījuši kā mēs. Un tā mēs nesam savu upuri, lai pateiktos Dievam, visa labā devējam.

Mēs pateicamies Dievam par pestīšanu, kuru Viņš ir mums dāvējis. Mēs pateicamies Jēzum par Viņa lielo upuri. Mēs pateicamies Dievam, ka Viņš ir izredzējis mūs par saviem bērniem. Mēs pateicamies Dievam par pestīšanu un nesam Viņam garīgo upuri. Mēs neupurējam vairs dzīvniekus, nededzinām aitas vai jērus.

Kad mēs tikām kristīti un apzīmogoti, mēs atnesām Viņam visu savu dzīvi. Kad mēs tikām apzīmogoti vai iesvētīti, mēs solījām: „Tagad es piederu Tev. Es esmu tavējais.” Tas ir apsolījums, kādu mēs devām savam Dievam: „Tu esi mani

izglābis; es upurēju Tev savu dzīvi.” Savu pateicību mēs nesam caur garīgo upuri.

Garīgais upuris ir tas, ka mēs darām labu savam tuvākajam vai cilvēkam, kas ir postā. Ja mēs dalāmies ar viņu savā garīgajā bagātībā, tas ir upuris, kas patīk Dievam. Mēs pateicamies Dievam par pestīšanu, kad mēs darām labu un palīdzam citiem, un dalāmies ar tiem savā garīgajā bagātībā. Šādā veidā mēs pateicamies Dievam arī par zemes labumiem, par to, ko mēs lietojam savā ikdienā. Mēs pateicamies Dievam par pestīšanu, kuru Viņš dāvē mums, un pateicamies par visu, ko mēs drikstam piedzīvot Viņa baznīcā.

Ir ļoti svarīgi un mums tas nozīmē daudz, ka mēs drikstam svinēt svēto vakarēdienu, ka esam daļa no lielās draudzes, ka varam ievirzīt savus bērnus un mazbērnus ticības ceļā, ka mēs varam pulcēties kopā skaistā dievnamā; ka mums ir brāļi, kuru uzdevums ir noturēt dievkalpojumus; ka mūs laiku pa laikam apmeklē apustulis. Mēs esam pateicīgi, jo tas viss mums ir ļoti svarīgi. Un tāpēc mēs nesam savu upuri, lai atbalstītu mūsu baznīcu.

Mēs vēlamies, lai mūsu baznīca ir funkcionējoša baznīca. Tas ir veids, kādā mēs varam nest pateicību, atnesot garīgo un materiālo upuri, lai pateiktos Dievam par zemes labumiem, mūsu pestīšanu un mūsu baznīcu.

Mēs atceramies, ka jūdi nesa savu upuri, lai tiem būtu kopība ar Dievu. Mūsu lielākā vēlme ir, lai mēs paliktu pilnīgā kopībā ar Jēzu Kristu. Lai mums būtu kopība ar Kristu, mums ir jāatsakās no visa tā, kas nesaskan ar Jēzus gribu, tas ir, visām lietām, kas varētu būt par šķērslī mūsu kopībai ar Dievu. Varbūt mums ir kāds savs viedoklis, un tas ir mūsu viedoklis. Un mēs esam pārliecināti, ka tas ir pareizs.

Bet ar laiku mēs saprotam, ka Jēzum ir cits viedoklis. Un kaut kur mums šie viedokļi nesakrīt. Bet tāpēc, ka mēs vēlamies ar Jēzu būt vienoti, mēs atsakāmies no sava it kā pareizā viedokļa. Varbūt mums ir kāda vēlēšanās, uz kuru Dievs nereaģē. Bet mēs vēlamies ar Dievu būt vienoti. Šī neatgriezeniskā vēlme var kļūt par šķērslī mūsu kopībai ar Dievu, un tāpēc mēs atsakāmies no tās un sakām Dievam: „Labi, ja tā nav Tava griba, tad es arī atsakos no savas vēlmes. Man ir svarīgi, ka es palieku vienots ar Tevi.” Tas ir viens no garīgajiem upuriem, kas stiprina kopību ar Dievu. Mēs atsakāmies no visa, kas varētu kļūt par šķērslī mūsu kopībai ar Dievu.

Jūdiem bija jānes upuris, lai varētu samierināties ar Dievu. Kristus upura dēļ mums vairs nav jānes tāda veida upuris, lai iegūtu piedošanu. Bet Jēzus vēlas, lai mēs arī kaut ko no sevis atdotu, lai varētu saņemt piedošanu. Viņš vēlas, lai mēs izbeigtu šo mūžīgo atvainošanos. Viņš grib, lai mēs atmetu atriebības domas. Viņš vēlas, lai mēs akceptētu to, ka Dievs nesoda grēcinieku uz zemes. Viņš grib, lai mēs akceptētu to, ka grēciniekam, tam vainīgajam, ir iespējams arī piedot.

Nav tik vienkārši atteikties no šī cilvēciskā viedokļa attiecībā uz taisnības atjaunošanu. Bet Jēzus saka mums: „Ja tu vēlies, ka tev tiek piedots, tev ir jābūt gatavam arī savam tuvākajam piedot. Izbeidz pārmest otram. Izbeidz viņu apvainot. Netiecies pēc atriebības.” Tas ir garīgais upuris, kas mums ir jānes, lai saņemtu piedošanu.

Un tad vēl, mīļie brāļi un māsas, var gadīties, ka mums ir kāds īpašs lūgums. Varbūt šī vēlēšanās ir par mums pašiem vai par mūsu tuvāko, vai tā ir iestāšanās par dvēselēm mūžībā. Es pazīstu daudzus brāļus un māsas, kas tad domā: „Ak, es tagad lūgšu un nesišu Dievam īpašu upuri.” Kas aiz tā slēpjas? Pavisam skaidrs, ka mēs Dieva palīdzību nevaram nopirkt. Pat ja es upurētu veselu miljardu dolāru, es nevarētu piespiest Dievu, lai Viņš izpildītu manu vēlmi,

Aprīņa apustulis Pēteris Šulte

es nevarētu uzspiest Viņam savu gribu. Dievu neinteresē mana nauda. Tā Viņam nav vajadzīga. Es nevaru nopirkt Dieva svētību vai palīdzību.

Kāpēc brāļi un māsas tā rīkojas? Kāpēc viņi nes īpašu upuri, kad tie vēlas kaut ko izlūgties? Ar to viņi grib parādīt Dievam, cik svarīgs viņiem ir to lūgums, cik tuvu pie sirds tiem ir sava tuvākā labklājība. Mūsu upuris izgaismo mūsu lūgšanu, un tas parāda, ka mūsu lūgumam ir tik tiešām liela nozīme, ka tas ir ļoti svarīgs. No otras puses, tā ir arī uzticēšanās zīme. Caur mūsu upuri mēs vēlamies pateikties Dievam jau iepriekš, pirms Viņš ir uz mūsu lūgumu atbildējis. Un tādējādi mēs vēlamies pierādīt, ka paļaujamies uz Dieva labestību: „Es uzticos Tavai mīlestībai, es uzticos Tavai labvēlībai. Tu dosi man tieši to, kas man šajā brīdī ir nepieciešams. Īstajā brīdī Tu darīsi pareizi. Un par to es Tev pateicos jau iepriekš.” Tā mēs parādām savu uzticēšanos Dievam: „Es uzticos Tev. Tu palīdzēsi man, un viss, ko Tu darīsi, būs labākais risinājums man.”

Redziet, arī mums kā jaunapustuliskiem kristiešiem ir daudz iemeslu nest Dievam mūsu dāvanas, gan materiālās, gan garīgās. Ar to mēs liecinām par savu ticību visvarenajam Dievam, visas pasaules Radītājam. Mēs pateicamies Viņam par palīdzību ikdienā un nesam pateicību upuri. Mēs pateicamies Viņam ar garīgo upuri par mūsu atpestīšanu.

Draudze svin svēto vakarēdienu mirušajiem.

Mēs pūlamies darīt labu, palīdzēt tiem, kuri ir postā, un mēs vēlamies dalīties ar citiem arī mūsu garīgajā bagātībā. Mēs pateicamies Dievam, ka mēs esam daļiņa no baznīcas un varam atbalstīt baznīcu, nesot savu upuri. Mēs vēlamies palikt stiprā kopībā ar Jēzu un tāpēc atsakāmies no idejām un viedokļiem, kas varētu likt šķēršļus šai kopībai. Lai varētu tikt piedoti mūsu grēki, mēs atsakāmies arī no jebkādas domas par atreibību un nosodišanu. Mēs atmetam arī domu par sava tuvākā apvainošanu vai pārmētumiem. Un, ja mēs vēlamies, mēs varam savas lūgšanas pavadīt ar upuri, nevis lai nopirktu palīdzību vai uzspiestu Dievam savu gribu, bet gan Viņam parādītu, cik svarīga ir mūsu vēlme un ka mēs ļaunjamies uz Viņu: „Par visu, ko Tu dari, mēs pateicamies. Tu vienmēr dari pareizi.” Jo Dievs sākumā uzlūko cilvēka sirdi, pēc tam upuri. Ja tas nāk no tīras sirds, Viņš svētīs mūsu upuri un upurdāvanas. Izšķirošais ir mūsu sirds nostāja, nevis pats upuris. Jēzus uzsvēra, ka ir cilvēki, kas darījuši lielas lietas Kungam, bet ir to veikuši ar nepareizu sirds nostāju. Tāpēc Viņš saka: „Es jūs nepazīstu.”

No otras puses, ja ar mūsu sirds nostāju viss ir kārtībā, mēs neteiksim Dievam: „Es došu Tev, kas man ir palicis pāri.” Jo Dievs taču mums ir prioritāte. Mēs nevaram Dievam teikt: „Ak, man šajā mēnesī ir maz naudas. Man ļoti žēl, bet es nevaru upurēt. Ak, es esmu tā aizņemts, ka man vairs nav laika Tev kalpot.” Tas tā nedarbojas. Padomāsim par Ābelu.

Viņam bija pareiza sirds nostāja. Viņš Dievam atnesa vislabāko no saviem upuriem. Dievs ir uzticams. Visi upuri un upurdāvanas, ko mēs no tīras sirds nesam Dievam, tiek svētīti. Un mana vēlme ir, lai mēs visi to varētu piedzīvot. Āmen.

PAMATDOMAS

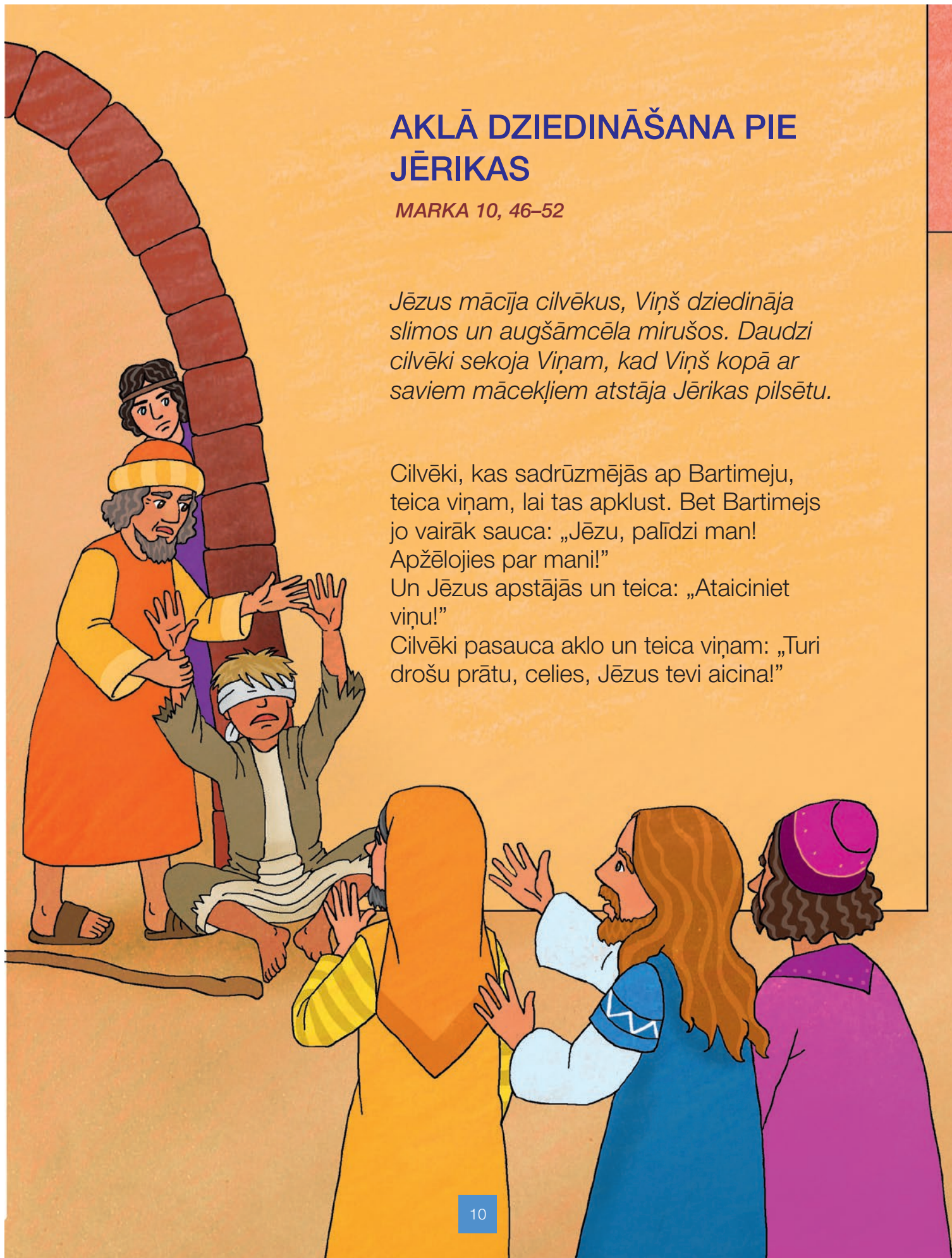
Caur mūsu upuri un upurdāvanām mēs atnesam Dievam mūsu pielūgšanu, mūsu pateicību un vēlmi pēc kopības ar Viņu, mūsu tiekšanos pēc piedošanas un mūsu uzticēšanos.

AKLĀ DZIEDINĀŠANA PIE JĒRIKAS

MARKA 10, 46–52

Jēzus mācīja cilvēkus, Viņš dziedināja slimos un augšāmcēla mirušos. Daudzi cilvēki sekoja Viņam, kad Viņš kopā ar saviem mācekļiem atstāja Jērikas pilsētu.

Cilvēki, kas sadrūzmējās ap Bartimeju, teica viņam, lai tas apklust. Bet Bartimejs jo vairāk sauca: „Jēzu, palīdzi man! Apžēlojies par mani!”
Un Jēzus apstājās un teica: „Ataiciniet viņu!”
Cilvēki pasauca aklo un teica viņam: „Turi drošu prātu, celies, Jēzus tevi aicina!”

Un Bartimejs, nometis savu mēteli,
cēlās augšā un gāja pie Jēzus. Tas
jautāja Bartimejam: „Ko tu gribi, lai
Es tev daru?”

Aklais atbildēja: „Meistar, es gribu
redzēt.”

Jēzus teica: „Tava ticība tev ir
palīdzējusi.”

Bartimejs varēja atkal redzēt un
sekoja Jēzum.

CIEMOS PIE SARANGO ERDENETĀ (MONGOLIJA)

Sveiki, mans vārds ir Sarango. Šajā attēlā jūs redzat, kā es izskatījos, kad biju vēl maziņa.

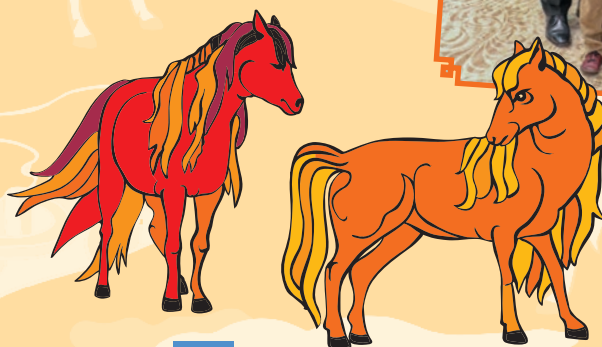
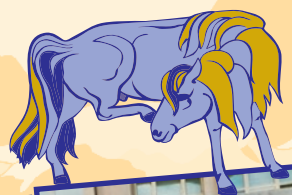
Pāris gadus vēlāk es sāku iet skolā. Attēls ar manu ģimeni tika uzņemts pie manas skolas.

Tagad es esmu astoņus gadus veca un apmeklēju trešo klasi. Manā klasē mācās 38 skolnieki. Šis attēls parāda mani kādā uzvedumā skolas svētkos.

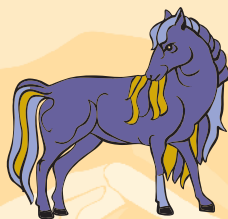
...un šajā esmu Ziemassvētkos pie eglītes.

Šeit jūs redzat manus vecākus. Vai jūs zināt, cik cieņpilni mongoļu bērni uzrunā savus vecākus? Tā te ir pieņemts. Man ir četri brāļi un māsa: viens jaunāks un viens vecāks brālis, viena jaunāka un viena vecāka māsa.

is attēls ir uzņemts, kad Ulanbatorā, mūsu valsts galvaspilsētā, bija ciemos pirmapustulis un noturēja šeit dievkalpojumu. Te es esmu ar baltu matu lenti. Tieši pretī man stāv mans jaunākais brālis.

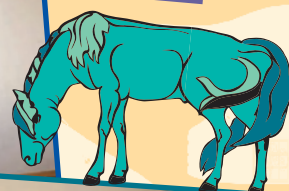
Mana jaunākā māsa ir ļoti mīlīga. Vasaras brīvlaikā es viņu pieskatu.

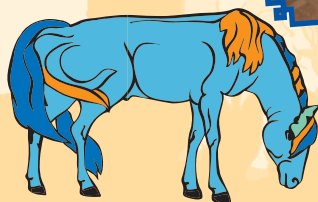
Mēs dzīvojam Mongolijā. Mūsu valsts robežojas ar divām kaimiņvalstīm: ziemeļos ar Krieviju un dienvidos ar Ķīnu. Ar Ķīnu un Krieviju mūs savieno lielceļš un Transmongolijas dzelzceļš, kas iet cauri mūsu zemei. Mēs dzīvojam Erdenetā. Pēc Ulanbatoras tā ir otra lielākā pilsēta Mongolijā. Mūsu pilsēta izceļas ar lielu tīrību.

Erdenetā ir viena liela vara pārstrādes rūpnīca un arī viena paklāju ražošanas fabrika. Te arī ir jaunapustuliskā draudze, pie kuras piederam arī mēs. Mēs visi ticam Jēzum un mīlam Viņū.

Mūsu draudzē dažreiz dzied bērnu koris.

Ko es vēl varētu pastāstīt?
Mans mīļākais ēdiens ir gulašs.

Bez tam es labprāt lasu grāmatas. Tā es uzzinu daudz ko jaunu. Vai jūs esiet dzirdējuši par Čingishanu? Viduslaikos viņam izdevās apvienot visu Mongolijas tautu, kura pirms tam karoja savā starpā. Viņš un viņa pēcnācēji iekaroja lielus apgabalus, kas sniedzās no Ķīnas līdz Eiropai. Mongoļu karaspēks bija nonācis līdz pat Vīnei. Runā, ka Mongolijas impērija toreiz bija lielākā visā pasaulē.

Dieva attēls – vīrietis un sieviete (1. daļa)

Dievs nevēlējās, ka viens dzimums tiktu pakļauts otram, jo abus Dievs radīja pēc savas līdzības. Par to arī tiek rakstīts mūsu baznīcas Katehismā. Apriņķa apustuļu kopsapulces pārstāvis skaidri pateicis, kā tiek saprasta šī līdzība.

Katehismā tiek teikts, ka cilvēks ir Dieva līdzības attēls, un ar to tiek skaidri uzsvērts: „Vīrietis un sieviete ir vienādi Dieva līdzības attēli, jo abi divi ir vienādi līdzīgi Dieva būtībai. Tie ir radīti ne tikai kopā dzīvošanai, bet arī viens otram, un abiem ir vienāds uzdevums: „valdīt” pār zemi, proti, to kopt un pasargāt” (JBK3.3.2). Katehismā tēma „Vīrietis un sieviete kā Dieva attēls” tiek aplūkota īsi. Šajā rakstā šī tēma tiks aplūkota un iztirzāta plašāk. Turklāt tiek domāts arī par to, ka šim izteicienam par līdzību Dievam (Imago Dei) ir izšķiroša nozīme cilvēka izpratnei par sevi pašu un par tā uzdevumu radības iekšienē. Turklāt kā būtisks pamats bibeliskā pamatojuma izpratnei ir cilvēka cienīgums, tas ir, visu cilvēku līdzvērtība neatkarīgi no to dzimuma. Turpmākajā tekstā tiks apskatīti tuvāk vispirms Bībeles teksti, kuros tiek rakstīts par cilvēka līdzību Dieva tēlam, un ar tiem pamatotie apstākļi attiecībās starp vīrieti un sievieti. Balstoties Bībeles liecībās, otrajā Katehisma sadaļā tiek precizēts šis izteiciens.

Abi radīšanas apraksti, ko mēs varam atrast 1. Mozus 1, 1–2, 4a un 1. Mozus 2,4b–3, 24, ir svarīgi teoloģiskie pamatojumi izpratnei par cilvēku kā radījumu. Pirmajā radīšanas aprakstā tas vairāk tiek izteikts abstraktā veidā,

bet otrajā radīšanas daļā, ko atrodam 1. Mozus 2, 4b–25, apskatot tuvāk, tam ir stāstošs raksturs.

Pirmais radīšanas stāsts

Izteicienam, ka cilvēks ir Dieva attēls, pamatojums ir atrodam 1. Mozus 1, 26.27. 1. Mozus 5, 1.2 un 1. Mozus 9, 6b tiek aprakstīta cilvēka līdzība Dieva attēlam. Vecās Derības pētnieks Andreass Šūle piezīmē, ka „Dieva attēls” ir „vēsturiskā ziņā visietekmīgākais termins Vecajā Derībā”. Pirmajā radīšanas dienas apskatā (1. Mozus 1, 1–2,4a) Dievs tiek atainots kā tāds, kurš sešās dienās ar savu vārdu ir izveidojis realitāti jeb kārtību. Tiek parādīts, ka viss, kas ir, radīts Dieva vārdā. Beidzamajā radīšanas fāzē - sestajā dienā – vispirms tika radīti dzīvnieki, kuri apmetās uz zemes (1. Mozus 1, 24.25). Kad zemi piepildīja dažādi dzīvnieki, Dievs ķērās pie cilvēka radīšanas:

„Un Dievs sacīja: darīsim cilvēku pēc mūsu tēla un mūsu līdzības; tas lai valda pār zivīm jūrā un par lopiem, pār putniem apakš debess, pār visu zemi un visiem rāpuļiem, kas rāpo zemes virsū. Un Dievs radīja cilvēku pēc sava tēla un līdzības, pēc sava tēla Viņš to radīja, vīrieti un sievieti Viņš radīja. Un Dievs svētīja tos un sacīja viņiem: augļojieties un vairojieties un piepildiet zemi un pakļaujiet sev to un valdiet pār zivīm jūrā un putniem gaisā un visiem dzīvniekiem, kas rāpo pa zemi.” (1. Mozus 1, 26–28)

Cilvēka radīšana atšķiras no visām citām lietām. Tas parādās tanī ziņā, ka netiek vairs pateikts neitrālā veidā „Lai top ..”, kā tas bija citos radīšanas darbos, bet gan it kā uzrunājot sevi: „Radīsim cilvēku ..” Dogmatiskajās tradīcijās šis teikums tiek uztverts kā norāde uz Dieva esamību kā trīsvienīgo Personu: trīs dievišķās Personas ir vienlaicīgi kā Radītājs (JBK 2.4.1 un 3.2.1). Aicinājums radīt cilvēku tiek paplašināts un caur to arī kāpināts tā, ka Dievs sevi noliek tiešā saistībā ar cilvēku, jo tam ir jāklūst par „attēlu” „pēc mūsu tēla un līdzības”. Tādējādi Dievs sevi nostāda nemaināmās attiecībās ar cilvēku, un cilvēks arī nonāk tādās pašās attiecībās ar Dievu.

Par cilvēka līdzību Dievam liecina arī tā uzdevums valdīt pār radīto pasauli, pār dzīvniekiem un pārējiem radījumiem. „No tā var secināt, ka šai valdīšanai ir jābūt tādai, kas atbilst Dieva sargājošai rīcībai, tas ir, lai netiktu pieļauta cilvēka tirānija pār radīto pasauli.” Cilvēks uz zemes pārstāv Dievu savā radījumā un ļauj Dieva attēlam kļūt skaidrākam šajā radītajā pasaulē. Cilvēks ir „Dieva pārstāvis uz zemes” un „radījuma pilnvarotais”.

Psalma 8, 6.7 tiek mēģināts aptvert cilvēka specifiskumu attiecībās ar Radītāju ar šādiem vārdiem: „Tikai mazliet Tu viņu esi šķīris no Dieva, ar godību un varenību Tu esi viņu kronējis. Esi to darījis par valdnieku pār Saviem radījumiem, visu Tu esi nolīcis pie viņa kājām.” Pēc tam 1. Mozus 1, 27 Dievs izdara to, ko bija nolēmis darīt: Viņš rada cilvēkus pēc „sava tēla un līdzības”, proti, kā „daudzskaitļa vienību - vīrieti un sievieti” (2). Vispirms jēdziens „cilvēks” tiek pielietots kā vispārējs termins un tiek konkretizēts atbilstoši bioloģiskajai specifikai kā „vīrietis” un „sieviete”. Līdzību Dieva attēlam cilvēki iemieso jau no paša sākuma un - abi dzimumi. „Vīrietis un sieviete vienoti atspoguļo Dieva godību, turpinot Dieva radīšanas vienotību (...). Pār viņu [cilvēku] augstāks ir tikai Dievs. Tā cilvēks nostājas starp Dievu un pasauli.” (3) Vīrietis vai sieviete, tas ir, „cilvēks”, ir līdzvērtīgi kā Dieva attēli, abi divi atrodas identiskās, proti, tiešās un beznosacījuma attiecībās ar Dievu. Tādējādi vīrietim un sievietei, tas ir, „cilvēkiem”, ir viens un tas pats uzdevums, proti, „valdīt” un pārstāvēt Dievu kā Radītāju. Tādējādi cilvēks, kas koncentrējas uz sevi un pats sevi izvēlas, nevar īsti realizēt savu tēlu-būtni-Dievu. Daudzskaitlības vienotība kļūst tikai „mainīgajā pārejā uz konkrēto Tu”. (2) Vīrietis un sieviete, sieviete un vīrietis sader kopā, jo cilvēks jau no paša sākuma ir paredzēts kopībai.

Vīrietis un sieviete tiek svētīti, Dievs viņus uzrunā un uzdod viņiem: „Vairojieties un augļojieties un piepildiet zemi un pakļaujiet to.” Cilvēkam tiek lūgts vairoties, lai varētu reprezentēt Dievu kā Radītāju tā uzdevumā, laika gaitā to piepildot. Šūle norāda, ka šeit lietotos vārdus var uztvert kā mazliet agresīvus, piemēram, 1. Mozus 1, 28 („un pakļaujiet sev to”), salīdzinot ar 1. Mozus 9, 6–12, kur lasām: cilvēka valdīšanas uzdevuma mērķis ir „nepieļaut un apturēt vardarbības izplatīšanos”. (1) 1. Mozus 1, 27.28 lietotie vārdi atkal parādās 1. Mozus 5, 1.2, kas vienlaicīgi tiek uzskatīta par vēsturiskās attīstības priekšnoteikumu: „Tā ir grāmata par Ādama dzimumu. Kad Dievs radīja cilvēkus, Viņš tos radīja pēc savas līdzības un kā vīrieti un sievieti un svētīja tos, un deva tiem vārdu „cilvēks” laikā, kad tie tika radīti.”

Vispirms ir atskats uz cilvēka radīšanu, un vēlreiz tiek uzsvērts, ka vīrietis un sieviete ir radīti pēc Dieva līdzības. Vīrietis un sieviete saņēma no Dieva apzīmējumu „cilvēks” un uzdevumu vairoties. Tas, lai cilvēks šo uzdevumu izpilda, vairojas un sargā pasauli, kas tam ir uzticēta, tiek skaidri norādīts ģeoneoloģiskā saraksta veidā (1. Mozus 5, 3–32).

Apkopojot var teikt, ka Dievs savā radišanas gribā radīja ne tikai divu dzimumu cilvēkus, bet arī radīja tos līdzvērtīgus. Abi dzimumi ir Dieva attēls un ir jāuztver ar vienādu cieņu. Uzskats, ka sievietē ir pakārtota vīrietim nav Dieva griba; tā nav daļa no Dieva Radītāja gribas.

Otrais radišanas stāsts

Laikā, kad pirmais radišanas stāsts apskata visu pasauli kopumā un tās radišanu sadala sešos laikmetos, otrais radišanas stāsts iegūst formu ar darbojošos personu palīdzību, tām savstarpēji reaģējot (1.Mozus 2,4b–3,24). Šūle uzsver, ka pirmās radišanas apraksts, kaut arī salīdzinoši pašpietiekams, ir vērsts uz „turpinājumu”. Šis „turpinājums” parāda tikai otro radišanas stāstu, kaut gan tam ir agrāks nobeiguma laiks un tas nāk no citas tradicionālas līnijas. Šie abi radišanas stāsti nav izolēti viens no otra, bet gan veido jaunu vienību. „Ēdenes stāstu var saprast kā komentējumu, padziļinājumu un arī stāstījuma koriģējumu attiecībā pret vispārējo dzīvības radišanu un it sevišķi cilvēku.” (1)

Teksta vietas, kas attiecas uz cilvēku radišanu, tuvāk varētu tikt apskatītas šādi:

7 Te Dievs tas Kungs radīja cilvēkus no zemes putekļiem un iedvesa viņu nāsīs dzīvības dvaku. Tā cilvēks kļuva par dzīvu būtni.

18 Un Dievs tas Kungs sacīja: Nav labi cilvēkam būt vienam; Es tam darišu palīgu, kas būs līdzīga viņam.

19 Un Dievs tas Kungs veidoja no zemes visādus lauka dzīvniekus un putnus gaisā un lika viņiem iet pie cilvēka, vērodams, kādā vārdā tas tos nosauks, un kā cilvēks nosauktu ikvienu dzīvnieku, tā to arī sauktu.

20 Un cilvēks nosauca vārdā visus mājas lopus, visus putnus zem debess un visus lauka dzīvniekus; bet viņš neatrada palīgu, kas viņam atbilstu.

21 Tad Dievs tas Kungs lika dziļam miegam nākt pār cilvēku, un tas iemīga. Un Viņš ņēma vienu no viņa sānakauliem jeb ribām un aizpildīja to vietu ar miesu.

22 Un Dievs tas Kungs no ribas izveidoja sievieti, ko tas bija ņēmis no cilvēka un lika tai iet pie cilvēka.

23 Tad cilvēks sacīja: šī ir kāja no manas kājas un miesa no manas miesas; tā būs saukties par vīreni, jo tā tika ņemta no vīra.

24 Tādēļ vīrs atstās savu tēvu un māti un pieķersies savai sievai, un tie kļūs par vienu miesu.

25 Un tie abi bija kaili, cilvēks un viņa sieva, un tie nekaunējās viens otra priekšā.

7. pantā ir teikts, ka cilvēks tika izveidots no zemes. Kā podnieks Dievs rada no putekļiem kādu figūru. Ādama apzīmējums „šajā vietā vēl nebija dzimuma pieskaņa, bet gan tika apzīmēts vienkārši par „Protoplastu”” (1, 4). Vārds „Ādams” norāda uz „Adamah”, kas nozīmē zeme, augsne, no kā tika izveidots cilvēks. Šeit jāpievērš uzmanība: pietrūkst jēdziena par līdzību Dieva tēlam, kas Mozus 1, 27.28 ieņem vitāli svarīgu nozīmi. Tomēr tam ir acīmredzams ekvivalents, ka Dievs uzpūš cilvēkam, lai dotu tam dzīvības elpu. Figūras, kuras Dievs izveidoja no zemes, satur Viņa dzīvības elpu. Dievs vēršas pie cilvēka, var teikt, intīmā veidā caur savu dzīvības elpu, un to Viņš nedara ne ar vienu citu radījumu. „Dzīvības elpa”, kas atdzīvina mālu, - tam nav tikai fiziskas (dzīvības) sekas, kā tas ir pie dzīvniekiem, bet tiek radīti priekšnoteikumi cilvēka personībai. Dzīvības elpa ir reizē arī Dieva dzīvības elpa, un tas ir pamats cilvēka vienreizējai būtībai visu citu radījumu starpā. Arī „Ēdenes stāstā cilvēka radišana jāuztver kontekstā ar esamību pēc Dieva tēla”. (1) Cilvēka īpašā nostāja kā „Dieva attēls” visu citu radījumu starpā, darbojoties radišanas ietvaros, tiek izcelta arī otrajā radišanas stāstā. Cilvēks kļūst par „dzīvu būtni”, par tādu, kas var veidot savu pasauli: „Un Dievs tas Kungs ņēma cilvēku un ielika viņu Ēdenes dārzā, lai viņš to koptu un sargātu.” (1.Mozus 2, 15) „Koptu” un „sargātu” ir konstruktīva darbība, kuru cilvēkam nodeva Dievs, un tā šeit ir kā paralēle „valdīšanai” 1. Mozus 1, 26f.

18. pantā tiek uzsvērts princips, ka cilvēka dzīve vienmēr ir saistīta ar kopību: „Nav labi cilvēkam būt vienam.” „Palīgam”, ko vajadzētu radīt cilvēka labā, būtu jāatbilst viņam pašam. Tulkojot to tieši, 18. pantā tā ir kā „viņam līdzīga palīdzība”. Šūle norāda, ka „pretējais”, tā teikt, kvalificē „palīdzību”: „Cilvēkam(.) vajadzētu būt līdziniekam, kas ne tikai ir „ar viņu” un „pie viņa”, bet tiek ar viņu uz vienlīdzīgiem pamatiem un atrodas vienādā pakāpē, un viņa klātbūtnē Ādams atpazīst sevi.” (1)

19. pantā tiek stāstīts par dažādu dzīvnieku radišanu, tāpat no zemes (putekļiem), kā tas bija pie cilvēka. Cilvēka būtība radībā kļūst redzama caur to, ka Dievs atved tos pie cilvēka, lai tas nosauktu tos vārdos. Cilvēks deva dzīvniekiem vārdus un tā radīja kārtības sistēmu pasaulē. Taču dzīvnieki nevarēja cilvēkam sniegt kopību un palīdzību, kas tam patiesi būtu atbilstoša (20. pants).

Tas, kas atbilstu cilvēkam, kas būtu saskaņā ar viņa paša būtību, tiek pateikts 22. un 23. pantā. Pretējais netika radīts no zemes, bet gan no cilvēka miesas. „Riba”, no kuras tika radīta sievietē, ir simbols tam, ka cilvēka ķermenis un tam

atbilstoši pretējais ir viena veida un vienas būtības. Fiziskā vienotība starp cilvēku un viņa pretējo tiek uzsvērta šādi: „Šī tiešām ir kauls no mana kaula un miesa no manas miesas; tai būs saukties par vīreni.” Ādams, cilvēks, kas iztika bez jebkādas dzimuma specifiskācijas un vienlīdz saņēma seksualitātes potenciālu, ieguva pretī to, kas ir līdzīgs viņam, un sevi viņš sauca par vīrieti un to citu par „vīreni”, kas apzīmēja sievieti. Starp abiem pastāv fiziskā vienotība, jo tie ir veidoti no vienas „vielas”. Domai par dzimumu hierarhiju saistībā ar to radīšanas brīdi nav vietas un pamatojuma. 23. pantā cilvēks izsaka lielu prieku par to, ka viņam tagad ir pretējs dzimums un reizē palīgs. Ja 23. pantā tiek runāts par vīrieša un sievietes līdzību miesā, tad 24. pantā ir teikts („Tādēļ vīrs atstās tēvu un māti un pieķersies savai sievai, un tie kļūs par vienu miesu.”), ka vienotība starp vīru un sievu balstās uz savstarpējo pievilcību un atkarību vienam no otra. Te tiek norādīts uz īpašu emocionālo apstākli starp abiem dzimumiem, kas ir tuvāki nekā vienkāršas radnieciskās saites. Apkopojot to visu, var secināt, ka arī otrajā cilvēka radīšanas stāstā nav redzamas atšķirības saistībā ar hierarhiju starp sievieti un vīrieti. Pēc 1. Mozus 2 cilvēks eksistēja vispirms viens pats, tas ir, bez dzimuma klasifikācijas. Tam nebija vēl pretī otra dzimuma, kas būtu līdzīgs viņam. Pamatojoties uz to, Dievs radīja cienīgumā līdzīgu un līdztiesīgu pretējo pusi, lai tiktu pārvarēta cilvēciskā vientulība. Vīrs un sieva ir radīti viens otram, lai atrastos viens otram blakus un darbotos tā, lai abi dzīvotu labu un dievbijīgu dzīvi

¹ Schüle, Andreas: Aizvēsture (Genesis 1–11). Cīrihe 2009

² Stinghammer, Hermann: Ievads radīšanas teorijā. Darmstade 2011

³ Haag, Herbert: Veids. Radīšanas stāsts. Leksikonu Bībele. 2. Freiburga, Ķelne 1968

⁴ Protoplasts šeit tiek saprasts kā cilvēka sākotnējā forma, kas dzimuma ziņā vēl nav diferencēta

Iespiests

Izdevējs: Žans Luka Šneiders, Überlandstrasse 243,
CH-8051 Cīrihe, Šveice

Izdevniecība: Friedrich Bischoff GmbH,
Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg, Vācija
Izdevējs: Peter Johanning

Vispirms bagātās sievietes varēja veikt labdarības darbu draudzēs.

Attēls: © pixs:sell - stock.adobe.com

Attēls: Wikimedia Commons

Sievietes pirmbaznīcā

Sieviete un vīrietis – līdzvērtīgi kā Dieva attēli? Netrūkst dažādu liecību par sievietēm pirmbaznīcā. Taču jautājums ir, ko tās pasaka par sieviešu lomu baznīcā.

Sieviešu stāvokli romiešu - hellēņu antīkajā valstī, domājams, raksturoja vīriešu pārākums, grieķu kultūrā tas izpaudās vēl krasāk nekā romiešu. Tādēļ sieviešu loma nav pārāk atspoguļota - pat kristiešu vēstulju autoram Pāvilam, kad tas raksta par sieviešu lomu draudzēs vai mājās. Viņš ir sava laika bērns, kas definē attiecības starp vīrieti un sievieti kā pakļautības attiecības. Taču īstenība draudzēs bija daudzveidīga.

Sieviešu loma ķeizarskās Romas impērijas laikā

Romas impērijas laikā sievietēm pirmbaznīcā bija vairāk tiesību nekā citās kultūrās. Ķeizara laikā sievietes varēja nodarboties ar tirdzniecību un pārvaldīt īpašumus. Pēc romiešu tiesībām tās nevarēja pret savu gribu piespiest stāties laulībā, un tām bija iespēja arī šķirties no vīra. Aug-

stākās kārtas sievietēm bija tiesības uz izglītību. Pirmajā gadsimtā šīs kārtas sievietes bija patiesi emancipētas.

Sievietes agrīnajā kristietībā

Vārdā nosaukšana Jaunās Derības rakstos ir norāde uz to, ka sievietes pirmbaznīcā ieņēma svarīgu lomu. Foiba, Priska, Nimfa vai Kloe vadīja ģimenes draudzes un pildīja vadības uzdevumus draudzēs; Jūnija Pāvila vēstulē Romiešiem tiek raksturota kā tāda, „kas ieņem cienīgu vietu starp apustuļiem un jau pirms manis bijusi Kristū”.

Cēzarejas Eisebijs savā baznīcas vēsturē raksta par priekšstāvēm ģimenes draudzēs, par Filipa meitām, par pravietēm, kristietēm misionārēm un daudzām mocekļēm, kaut arī daudzas sievietes palika anonīmas.

Nākamā pirmbaznīcas pazīme ir garīgums, un garīgā autoritāte vēl nebija saistīta ar amatu. Romiešu senators Plīnijs Jaunākais neielūdza uz nopratināšanu draudzes priekšstāvi, bet gan divas sievietes, kurām bija zināma autoritāte draudzē.

Jaunavības ideāls

Novēršanās no pasaulīgām lietām, atteikšanās ideāls, tiekšanās pēc augstākām garīgām lietām un gaidāmā pasaules gala spārņoja ne tikai kristiešus, bet arī bija izteikta forma daudzām kultūrām un sektām. Un pirmkristiešu jaunavības novērtēšana atbilst šai ainai. Atteikšanās no tradicionālās lomas kā sievai un mātei ļāva daudzām bagātām sievietēm pilnībā nodarboties ar labdarības uzdevumiem draudzēs un atraisīt to garīgās dāvanas kalpošanai draudzēs.

Atturēšanās no pasaulīgā tika vērtēta kā īpaša ētiska kvalitāte un kā garīgās dzīves formas izcelšana un morālā pilnība. Augstā novērtējuma dēļ draudzēs jaunavības saglabāšana jaunām meitenēm bija ārkārtīgi vēlama, un impērijas austrumos jaunavas tika pieskaitītas pie garīgās kārtas.

Kā atraitnes, tā arī jaunavas draudzēs veidoja savu kārtu, un tās varēja pārņemt arī vadošās funkcijas. Daudzās pirmbaznīcas draudzēs jaunavas šajā hierarhijā atradās augstāk par ieceltām diakonēm. Ar mūku kārtas izveidošanos jaunavas izzuda no draudzes dzīves, un tām atlika tikai dzīve klosteros kā mūķenēm.

Diakones kalpošanā

Blakus labdarības kalpošanai diakones uzņēmās atbildību par kristāmo bērnu, dažos gadījumos arī par vīriešu kārtas kandidātu sagatavošanu. Diakones izvēlējās draudzes locekļi.

Ēģiptē 4. gadsimtā tika apspriests jautājums par diakoņu līdzdalību maizes un vīna pasniegšanā svētajā vakarēdienā. Viņas drikstēja dot svēto vakarēdienu slimajiem; taču līdzdalība eiharistiskajā darbībā netika ļauta.

Daži Francijas bīskapi vēl 6. gadsimtā iesvētīja sievietes par diakonēm. Taču baznīca šādu praksi ilgi nepieļāva; Orleānas konsilijs aizliedza sievietēm jebkādu līdzdalību baznīcas darbībā. Par šāda lēmuma pamatojumu ir saglabāties maz liecību.

No baznīcas kārtības izmaiņām var secināt, ka diakonāta zaudējums nedeva ieguldījumu liturģijas attīstībā. Attīstoties spēcīgai amatu hierarhijai, baznīcā vairs nebija vietas tām kalpošanām, kuras bija radušās pirmbaznīcas draudzēs.

Secinājums par agrīno baznīcu

Agrīnajā baznīcā pirmajā gadsimtā sievietes ieņēma nozīmīgu lomu draudzēs un kristietības izplatīšanā pasaulē daudz biežāk nekā vēlāk vēsturē. Sabrūkot Romas impērijai un sākoties tautu migrācijai, šis progress apstājās. Politiskās izmaiņas noveda pie tā, ka izveidojās stipra vīriešu kārtas garīdzniecība un sieviešu loma aprobežojās tikai ar labdarību.

Svarīgā sieviešu loma agrīnajā baznīcā – par to atgādina šis raksts, kura plašākā versija atrodama žurnālā Spirit, 2018/02 izdevumā. Vispārējās sabiedrības attīstības tendences tiks ieskicētas nākamajā rakstā.

Kristus – mūsu nākotne

*„Es to Kungu vienmēr
turēšu acu priekšā;
ja Viņš man ir pa labo
roku, es nešaubīšos.“*

Psalmi 16, 8

**New Apostolic Church
International**

